

Ciocana

Sunt român, imediat catalogat ca atare. Cei ca mine îi iau în râs pentru accent sau pentru că sunt mai săraci decât cei mai saraci din UE. "Mai bine era în Soyuz", clar. Nici nu prea sunt de acord cu ce facem aici. Stăm o săptămână și plecăm. Ne băgăm în sufletul lor ca să bifăm niște formalități până la urmă. Un safari uman, după care înapoi la căldurică.

Sătul să umblu și să trag cu urechea. Ce-mi place în Ciocana e că-i vacanță și școlile au gardurile rupte. Intră cine vrea. Copiii își văd de treabă, mamele îi cheamă desperat la masă. Femei cu sacoșe, bărbați cu fizionomii călite de muncă

fizică, Mercedes, ochelari de soare, harbuz. Mă gândesc cum arată iarna în Ciocana. Probabil mult mai trist. Mă așez pe o bordură în fața unui chioșc, un fel de

forum al cartierului. Toți se cunosc. Se vorbește în rusă. Amestecat o dau pe moldovenește. Ascult minute în șir cu un Chișinău în față.

Alături un bărbat uscățiv, haine curate, pielea bronzată. Mâini muncite. E ritualul lui zilnic, berea de după muncă. Mă întrebă ceva. "Nu știi limba rusă." Fumează și din când în când ochii i se strâng. Schimbăm generalități. E greu să explic ce caut aici. Un fel de turist pierdut. Mă interesează Ciocana. El a lucrat la blocurile de aici, la fabrici. Știe în ce an s-a ridicat fiecare

cămin din mahala. Înainte era numai păpușoi. În plan, erau locuințe temporare, însă oamenii au rămas în cămine până astăzi. El a făcut armata la Leningrad. Uneori aduce un proverb în limba rusă. Limba rusă are multe proverbe. De la 20 de ani gândește în rusă. Oamenii din Leningrad sunt mai educați. La Moskva toți caută să te amagească. Nu, eu n-am ajuns pe-acolo. Îmi trebuie viză. Lui i s-a propus să lucreze în România. Nu avea rost. Se descurcă aici. Are o brigadă a lui. În jur continuă alte conversații. "Omu dacă nu vra, înșamni c-o murit. Nu vrau nici, numa două zâli și mai trăiesc." Un tip solid în maieu bea un vin ieftin. Are în mână o pungă cu pește sărat. Ne împarte și nouă. Trebuie curățată pielea. E un pește din Siberia, unde bărbații te invită în casă să te culci cu nevasta lor. Dacă nu te descurci cum trebuie, îți taie gâtul. În Siberia oamenii nu trăiesc mai mult de treizeci și cinci de ani. Mâncăm un pește protejat prin lege, dar tipul în maieu are niște prieteni care se descurcă și fac rost. Pește-pește ceva crește. Se lărgește. Jocuri de cuvinte. Femeile chicotesc. Bărbații gesticulează. Câteva fețe sunt roșii. Și prietenul meu e pescar, mai ales pe Nistru. Din Marea Neagră mulți pești urcă pe Nistru. Unii nu cad în plase, nici în cârlige. Trebuie să te bagi pe sub maluri după ei. "Nu poți să

faci nimic în viață fără să asuzi." Am văzut și eu Nistrul, în Transnistria. El evită subiectul. Nu-l interesează politica. E făcută să dezbine oameni. Moldovenii sunt adaptabili, prind repede limbile. Ginerele lui a lucrat o vreme în Germania, dar s-a întors. În mintea mea, moldovenii au două creiere. Probabil de asta își permit să bea atât. Și eu m-am amețit un pic. Vreau să-mi amintesc. Alt prieten care cere băutură. Încă un rând. Mâini unsuroase de la pește. Ceilalți m-au deconspirat. "Vine trenul de la lași, încărcat cu pederăști." Vânzătoarea râde.

÷ ÷ ÷ ÷ ÷ ÷
÷ ÷ ÷ ÷ ÷ ÷
÷ ÷ ÷ ÷ ÷ ÷

Being a foreigner in Ciocana

Being a foreigner in a country is often a difficult challenge: you come from a different place, often very far from your local place in terms of culture, language

Andrei Pripasu

and actual distance. Sometimes is easy and fast to integrate, sometimes is not. What is like for a foreigner in Ciocana?

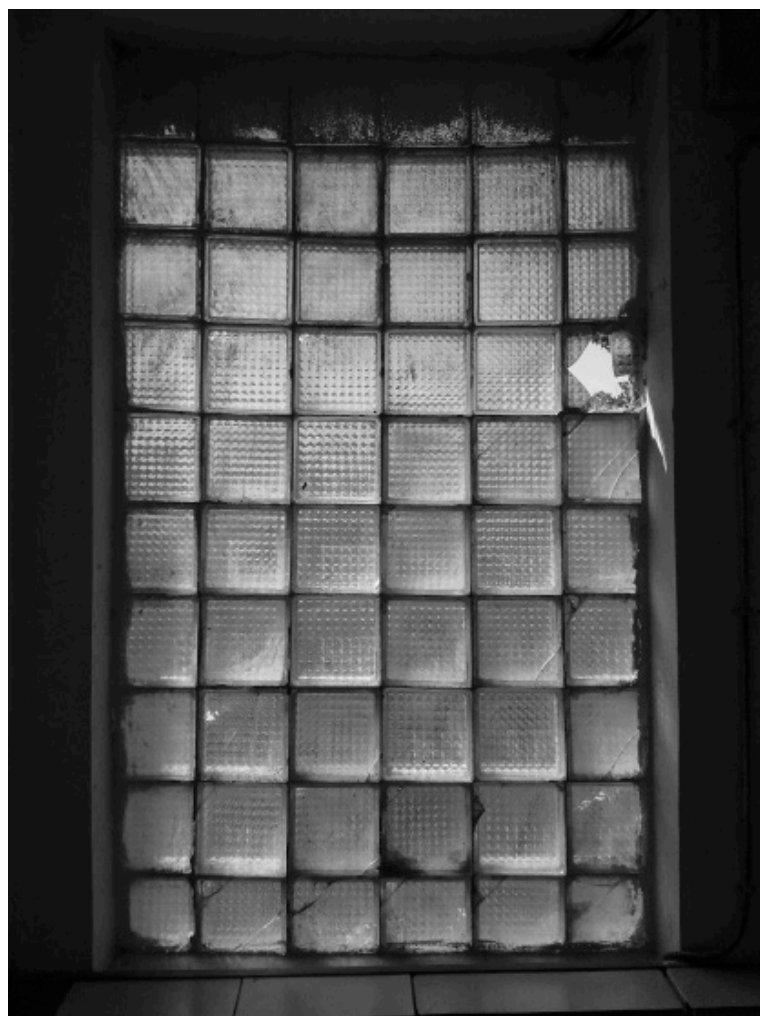
A: "I came here because I wanted to study, I did my master's here in economics and after my master's I got a job with a British company, at the moment I am just like a consultant, I talk with the agencies in the UK, and I gave job to workers living in London, this is what I am doing now."

Q: "Where are you living in

Chisinau?"
A: "I live here in Ciocana, this is where I live"
Q: "What do you think about this neighbourhood?"
A: "Well, some are good and some are bad"
Q: "Can you give me some examples?"
A: "Of course, I was robbed here, they took my telephone, they took

my Mastercard, they took my documents, and none wasn't doing anything for me"

Q: "It was during the night

or the day?"
A: "It was the night, around 2:30 am. I was alone, I just want to enter my house and this guy just come to me and I know him, of course I know him. He knew I had money, he knew because I was in a pub with him and I paid for all their bills, so he knew I had money. So he was chasing me from the

karaoke down here to my house, and immediately when I wanted to open the door he just held me on my neck, put me on the ground and took everything."
Q: "How do you react to this? Were you then scared to go around?"
A: "Of course I was scared."
Q: "Have you thought about moving to another neighbourhood? Do you think you are going to move soon?"
A: "Of course it's better for me. This morning, I met a guy who has an apartment and he want me to move to the apartment, so it's better for me to move down to that place, in Rascanovka, it's the next neighbourhood to here."

Q: "Can you tell me other stories about this neighbourhood, if I tell you the name Ciocana what things come up to your mind?"
A: "Negative. What I am saying is I came here as human, I did my job, I pay my taxes but every fucking asshole want to take something from me, money, whatever, tell it, name it. Being a foreigner sometime I will be on the

road coming back from the office, they keep telling me "Hey, buy beer, buy beer, cumpar bere and I am like 'fuck you, I am not going to buy it for you because I work, it's my sweat, but every fucking motherfucker on the road tell me "buy this, give me this, I don't have cigarettes, buy cigarettes for me, I don't have in the house",

I keep giving 10 dollar, 10 pounds to every fucking neighbourhood here, I know what I am saying."
Q: "Why do you think they are begging for money?"
A: "Because they are poor, they are lazy as well. They are lazy and they think a foreigner has more money than them. They think a foreigner is an advantage for them. 'Give me telephone, buy me cigarette, buy me beer, it's what they say every fucking day'.
Q: "And you think it's because they perceive you as foreigner?"
A: "They know I am a foreigner, they think I am more than them. And it's true, I am more than them. They believe 'hey, ask money to this guy, he is a foreigner and he make a lot of money', so they give a lot of bullshit, I know what I am saying."
Q: "If I ask you the difference between other countries and here, what are the first things that comes up to your mind?"
A: "Here we have a lot of racism, in Moldova, a lot of racism. Because someone

can come at you and asking 'why your skin is different?' *he brushes his hand on the arm's skin*, I say for fuck's sake, it never happened in London, in London if someone said 'why your skin is different' he gonna pay a very good penalty, I am going to take him to the court and he is going to pay, but here is nothing."

Q: "It happened only in Ciocana?"
A: "No, it happened in Chisinau. Some locals are not civilized. They have Russian mentality, the young ones have European mentality, so European mentality is an exposed mentality, but Moldova is a conservative Communist."
Q: "So this happened only with older people?"
A: "No, even the younger ones. Most of them were trained by pro-Russian, and I know what I am saying, so their mentality is fucking about Russia, Russia, Russia, Russia, Russia. Of course it is bad."
Q: "What do you think is the influence of Russia in this country?"

A: "Influence because of the economy. Russia is pumping money here to the Parliament, Russia is pumping their gas in Moldova, because Moldova doesn't have anything, if Russia says no Moldova is going to cry. This is what is called geo-economics."

÷ ÷ ÷ ÷ ÷ ÷
÷ ÷ ÷ ÷ ÷ ÷

Damiano Bacci

Жизнь или всякий слышит лишь то, что понимает

Живя несколько дней в Молдавии, в Чеканах мне, студентке из Киева, случилось трижды столкнуться с местной Таней, удивительно красивой женщиной, напоминавшую мне кого то родного. А ведь в районе и вправду негде разойтись! В третий раз я ей рассказала про культурное мероприятие, которое готовят мои знакомые ребята в эту субботу, как раз недалеко от места где мы стояли. Она выглядела очень заинтересованной и позже стало ясно почему. Она очень хочет вытянуть пообщаться своего 24-летнего парализованного сына. Как же она его вытянет? Пандусов же нигде нет. Почему то я была уверена, что мы найдем способ его спустить и попросила её номер телефона. Она хрипло засмеялась и ответила:

■ Внук запедрючил, блядь, мой телефон, - смеётся, - мне просто нужно захомячиться, а то работа, готовка, стирка, внуки... даже не могу поискать.

Потом эта красивая женщина упоминала своего мужа. Оказалось он работал в конвое, возил эков. Я, наверное, сделала то же, что и любой на моем месте - спросила про «историю». Таня поправила сумку на плече и ответила:

■ Нет, не рассказывал историй...он просто меня очень сильно бил, - мы немного помолчали, потом я её обняла и она резко продолжила, - Кароч.. прожили уже, Царство ему Небесное.. мы расходились, потом сходились...Хотелось, чтобы была, знаешь, нормальная семья.. потом болел, хорошо, что были соседки, помогали..

Таня пряталась от мужа во дворе под домом с двумя

детьми, точь в точь как и моя бабушка Маша в своё время. Заговорили о собаках:

■ У нас тут один.. переехал и выгуливает собаку. Просто интересно, почему

когда мать больна эпилепсией, тебе мать не нужна, а когда она умерла - тебе квартира нужна?!

Ну что же, Бог - судья, подумалось мне. Заговорили о детях. В этом районе их, как мне казалось, очень много. Молодые мамочки, следившие за играющими детьми выглядели больше, чем просто довольными. Мне нравилось их спокойствие.

■ У нас за не порядок в доме лишают родительских прав... если ребёнок не имеет тетрадки в школу...или ты оставил ребёнка дома с бабушкой, как эта с того дома , и шо? Или одного оставила и пошла гулять? Он встаёт возле окна и орёт как резаный. Один раз, два раза потом вызвали полицию. И опекунство взяла бабушка и сейчас её проверяют, как она смотрит за ним. Кушает он мороженое, не кушает, чистый... у нас

правительство не может определиться как и что им делать...мы сами себе делаем каждый за себя короче, - смеётся красивая женщина, ведь нужно же быть оптимистом, чтобы жить, не быть трупнем, как она говорит.

Жизнь или всякий слышит лишь то, что понимает

Имея несколько дней в Молдавии, в Чеканах мне случилось трижды столкнуться с местной, поскольку в районе и вправду негде разойтись. В третий раз я ей рассказала про культурное мероприятие, которое готовят мои знакомые ребята, как раз возле ее подъезда. Она выглядела очень заинтересованной и позже стало ясно почему. Она очень хочет выпянуть пообщаться своего 24-летнего парализованного сына. Как же она его выпянет? Пандусов же нет. Я решила взять у неё номер телефона, на что она задорно ответила:

■ Внук запездрючил блядь мой телефон, - смеётся,- мне просто нужно захомячится, а то работа, готовка, стирка, внуки... даже не могу поискать. Потом упомянула про своего мужа, который погиб 5 лет назад, оказалось он работал в конвое, возил эсков. Как, наверное, каждый бы спросил, я спросила про «истории», на что ответила:

■ Нет, не рассказывал историй, он просто меня очень сильно бил, - мы немного помолчали, потом я её обняла и она продолжила, - Кароч.. прожили уже, Царство ему Небесное.. мы расходились, потом сходились, потом снова и снова. Хотелось, чтобы была, знаешь, нормальная семья, не хотелось чтобы.. потом болел полтора года, хорошо, что были соседки, кормили его, когда он был уже парализованный. пряталась от побоев мужа во дворе под домом с двумя

детьми, точно так же как и моя бабушка в своё время. Заговорили о собаках:

■ У нас тут один.. переехал и выгуливает собаку. Просто интересно, почему

когда мать больна эпилепсией, тебе мать не нужна, а когда она умерла - тебе квартира нужна?!

Рассказывает парень, который во вторник уезжает из страны.

Не хватает людей нормальных, атмосферы. Люди бедные и потому... злые. и девушки.. девушки это отдельная тема вообще. Seriously, это отдельная тема. Они такие, знаешь, они такие... ну... (показывает руками) принцессы. К ним надо с деньгами. Очень сложно найти нормальную девушку.. Мне вообще должны деньги и я третий день приезжаю их забрать, но не могу. Почему я не могу забрать? Я же мужчина, я не хочу, чтоб меня трахали. Мне тоже нужно жить.

Хочешь жить – умей вертеться.

Эй... блин... погоди. Почему я должен вертеться? Почему я не могу просто жить и работать? Скажу честно (чуть тише) меня это всё... меня это всё уже заебало, меня заебала эта Молдова. Я был в Норвегии и там по-другому. В Норвегии люди просто счастливы. Они живут и работают. Они не думают о деньгах. Я тоже хочу просто жить. я уже оформил документы и во вторник уезжаю.

Пелёнки на 1000 лей

Я хотела пообщаться с местными, но всё оказалось не так просто. Бабушка не понимала русский язык, у охранника не было времени, а ещё одна женщина приехала из другого города. И наконец – вот она, молодая мама с годовалым ребёнком: Зарплата 2000 лей. Коммуналка 400 лей, 500. И покушать, умыться, одеваться не можем (смотрит в сторону, качает коляску ногой).

У меня муж в Англии. Все здесь уезжают. Видишь, сколько мам здесь. Все их мужья за границей, а они остаются. А что делать? .. тяжело без мужа (вздыхает). Если поедешь в деревню, там увидишь: все уезжают. Пенсионеры как выживают.. пенсия по 200 лей. Садят огород и кушают, что имеют. Я бы тоже хотела в село. А что? Там отдыхаешь, а здесь надо пахать с утра до вечера по 12 часов. И только в субботу и воскресенье отдыхаешь. В Англии лучше зарплаты, чем здесь. В Италии нет уже работы для мужчин. На стройку там не берут. Там только женщины едут мять жопы (пауза) мужикам. Мужчинам нет работы в Италии. И в Чехии бизнес упал.

Не всё так гладко в Молдове. У нас Додон ничего не делает. Плахотнюк как говорит, так он и делает. Он... как это говорят по-русски... самый умный человек. Он нечестно заработал, но он всё делает для Молдовы. Сейчас женщинам, которые рожают, дают пелёнки, памперсы (пауза) на 1000 лей. В селе ты же не можешь иметь 1000 лей: сразу и пелёнки, и то, и то надо. Он даёт бесплатно. Очень приятно. И еще он сделал эти.. качели. По всему району.

Daria Bas

Подпишите пожалуйста

Вот это дерево, оно начинает расти заново, оно было в три раза больше чем та которая рядом и она упала половину на тротуар, если можно называть тротуаром, и половину на дорогу. Два месяца

это чрезвычайное положение. Люди пришли, спилили, убрали. Потом пришел участковый ко мне “подпишите пожалуйста”... дай я прочитаю что я подписываю, а мне штраф за эти два дерева и мало того там нашлись и четыре свидетеля и все нормально. Я отказался, что они

объехали все её пока не оплатил людей и не убрал потому что здесь вечером движение, и не было парковки. Я оплатил, убрал, тогда при министр Филип объявил чрезвычайное положение. А когда при министр объявляет чрезвычайное положение предьявлять ничего никому невозможно. Тебе сломали забор, крышу, двери, машину- никому этому не предьявишь,

мне могли предьявить, только через суд... а кто на меня подаст в суд? Пойду в суд и судья на меня посмотрит и что меня спросит, почему вы убрали деревья? У меня фото, видео, все было. Я им что скажу? А вы говорите что кто-то что-то сделает. Никогда! Это не наши истории, это история всего города и всей страны. Вы услышите это от тысячи и миллионов людей. Жалко конечно, стыдно,

если честно, но оно так есть. Стыдно потому что у нас такое правительство, такой город и мы такие люди, потому что никто ничего не хочет делать. Всех интересует только свой карман, свой рот и свой живот. И пока мы не переступим через это, ничего не случится в нашей стране - будьте уверены.

Și are Moldova și n-are Șvețaria?

Eu vă spun: asta nu depinde de mine, de tine, de dânsul personal, asta depinde de toată societatea, pentru ca ceva să se miște în țara asta tre să-ncepi de la sânge, înțelegi? La noi în țară așa îi de strașnic că tre să începi numai de la sânge. Este un anecdot “Se duce cineva la Belorusia, la bătăca și-l întreabă Spune

te rog frumos, cum se poate de făcut așa ca în Moldova să se facă așa poreadcă ca în Belorusia, să fie regulă, să fie tăt la locul lui, să traiască lumea, să aibă salarii, pensii ca la voi. Așela zâși Vă dușiț la parlament și la guvern și-i împușcați pe toți și după 3 zile cine o să vie la înmormântare, îi împușcați și pe așeia - numa așa o să fie regulă” laca închipuieti,

bogați, acolo țara îi bogată, tot ce se face, tot îi pentru țară, da la noi parlamentarii îs bogați. S-o început tot de la sistemul bancar. Adică Europa o văzut-o pe Șvețaria ca o țară care nu are nimic, și adică la dâșii s-ar putea de păstrat numa aurul și banii. Și iaca tăți au înflat Șvetaria asta numa cu aur și bani, și normal că infrastructura la dâșii o sa se dezvolte, normal că i-au băgat în țară, au început să se dezvolte: să faca drumuri, să facă canalizare, să facă luminație stradală, să facă ca lumea să traiască. Plus, Șvețaria nu exportă nimic, ca exportator îi zero, da ca țară de dezvoltare îi pe locul 8 în Europa. Au 4 limbi de stat. La noi practic se bat între română și rusă, rușii la noi au făcut tot. Ei ne-au luat de la carul cu boi. Când au venit rușii la noi, ei au făcut zăbale de metal la cal și au înlocuit carul cu tractorul și la noi lumea nu înțelege, răcnea pe timpul sovietic că noi hrănim porcii de ruși și că ei numa ne amăgesc, bunelul meu a ieșit atunci pe scări la primărie și o zis "Stați oleacă, bun, ei îs porci, ei îs așa și așa, da și nouă ne-o dat primăria asta? C o facut ea? Nu știu ce o făcut. Cine o făcut vinzavodu în sat? Rușii. Cine o făcut punctul în sat unde se fac conservele de fructe? Rușii. Cine v-o pus livezile? Noi le-am pus, dar le-am pus cu banii rușilor. Șini v-o dat tehnica? Hai bun, ei îs porși, ei bun, ei ca caracter îs spurcați. Da, eu înțeleg, au ei a lor, dar ei o făcut tot pentru țara asta. Aceia-s porci că au caracter,

așa, da ai noștri îs porci că nu-s mulțumiți. Noi nici lumină nu aveam, ei o venit și iată de ce se zice lampa lui Ilici. Ei o venit ș-o tras în toate satele din toate comunele lumină și gaz, o făcut ferme, uzine. Ce o facut a noștri? S-o prostit, că Americanii o venit și o dat bani pentru metal uzat și ei nu o înțeles că i-o astupat ca să nu se dezvolte țara, dar s-o pună pe burtă, s-o cumpere mai ieftin. Da că îs două limbi de stat și se bat unul pentru limba rusă și altul pentru limba romană. Lasă să fie și engleza lasă și franceză și germana să fie. Avem găgăuzi, bulgari, români, poleși, ruși, beloruși, haholi, și încurca? Un nas mnogonaționalinaia strana. Mulți vor să se interzică limba rusa, pentru ce? Documentele se interzic? Nu și ce? Ce o să deie asta? Ceva țara din asta cîștigă? Că scriu declarație vamală în limba romana ori să scrii în limba rusă asta ceva schimbă? Poți să o scrii și așa și așa. Buneii mei, de pildă, nu înțeleg în limba română să scrie, că ei o învățat pe timpul rușilor, în chirilică, încearcă un om de 73 de ani să învețe grafia latină și asta tot îi joacă politică. La români cine-l încurcă să scrie în limba engleză? Nimeni absolut. Asta costă bani, fiecare proiect, asta nu-i pur și simplu o foaie A4. Ei tot copie, o lege o copie de la ruși, o lege o copie de la români, du-te în parlament și pune constituția noastră și ce-i în constituția noastră, găsești dincolo, ceva diferit n-o făcut nimic absolut, o dat voie numa ca să cumpere pământurile,

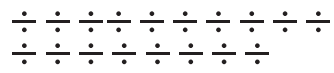
rușii și românii nu dau voie să cumpere pământurile, da la noi o dat voie sa cumpere pământurile pîn în 2009. Cât o fost Voronin, legea asta o fost categoric contra, s-o votat de vreo 4,5 ori în Parlament și toți au votat contra, de când o venit conducerea de acum - se poate.

Типовые дома

Da, probleme sunt în fiecare țară, dar viteza de rezolvare și dezvoltare a lor și viteza de dezvoltare a noastră e mega diferită. Voi nu vă uitați la strada Ștefan cel mare. Centru se începe de la Kogălniceanu și se termină la Viaduct, și intrați pur și simplu, iaca mergi pe 31 august și intră de la Ismail pîn la Viaduct - acela îi Șanghai, sau intrați în centru din partea de la vale de Piața centrală, vedeți și-s face acolo. Sunt case în care te temi să intri, stă șiferu' unu peste altul - parcă ești în China, în Șanghai. Eu trăiesc în Centru, eu știu ce înseamnă centru, când te urci la al nouălea etaj, parca îți pare ca nu ești în centru, da Slobozia Veche. E bine că sunteți din atâtea țări, dar numai cu ideile nimic nu faci, asta îi numa scărpinare de limbă, duceți-vă în orice universitate de stat din țară și o să vedeți câte

idei sunt acolo - foarte multe. Dar ce folos dacă financiar nu îi susținute. Idei sunt, dar nu se implementează. Eu singur am dat examene la universitatea tehnică, când învățam, la noi era o raritate casa de beton, iată de tipul ăsta. Înainte erau

типовые дома. Da eu am fost la practică la Moscova 3 luni de zile și special m-am dus la construcția clădirilor din beton armat. Ele îs mai rezistente, mai elastice, duritatea îi mai mare, mult mai mult. Și eu când am văzut primele construcții guvernale, când o început sa se construiască cladiri de tip beton, iată atunci am văzut ceva schimbări în țară. Pe типовые le-au anulat complet, s-au dezis, s-au ridicat profesorii și ăștia de la academia de știință și au spus că gata, la noi cu типовые дома s-o închis BТИ-urile toate și atunci au început să construiască normal. Eu am lucrat 10 ani de zile numai ca să îmi cumpăr un apartament nou, de tip nou.

Da eu ti știu

SCENA I (partea I)

Ațiunea are loc pe terenul de basket din sectorul Ciocana, str. Maria Drăgan. Acest sector avea mai multe terenuri de sport, dar cu timpul acestea s-au transformat în blocuri locative.

Mulțime de oameni. Printre ei Nicu, Dorina, Cornel, Hamad. Cristi și Hamad fumează.

NICU: Da tu sî mă scuz'. Sî mă scuz'. Eu credem cî tu... la Linela, la Linela. Cî ti știu. La Linela. Da' acolo altî fatî. Credem cî ești tu. Da' tu ești așa... (O pupă pe obraz.) Eu credem cî di la Linela. DORINA: Cî di la Linela și? NICU: Cî la Linela. Da. DORINA: Cî eu lucrez acolo? NICU: Da. Da' voi sînteț bravo. (Îi atinge umerii.)

DORINA: Ț-o plăcut? Asta Oberliht o organizat. Șei mai pizdoasă organizație din Chișinău. NICU: Saglasin. Organizaț în fiicari sarfi. Taman șî pi tini a sî ti văd. Da' tu ești așa... Da' pi tini cum ti cheamî? DORINA: Dana. NICU: Pi mini Nicu. Iaca șî aiși scrii „Nicu”. Da' tu, tu ești tari maladeț. Și așa... (O pupă pe celălalt obraz.) Ești di aiși? DORINA: Da. Nu. Eu-s din Botanica. NICU: Iaca eu. Da' tu. Aista îi prietenu tău? DORINA: Nu, da' eu am prieten. NICU: Apu și eu am soții. O cheamî Tania. Iaca aiși scrii. Numa' cî noi oleacî ne-am sfădit amuia. Și eu trăiesc în altî parti. Iaca în casa 'șeia. DORINA: Dapu' așa-i dragostea. Ti cerț, ș-apu' ti-npași. NICU (o îmbrățișează): Tu ești așa di... Eu ti-am văzut și din tăț' di tini m-am apropiat. DORINA: Cornel can you help me?

CORNEL: You work in ITN? HAMAD: ITN? You also work there? CORNEL: I worked for 4 months in ITN.

And then once I choose to go to the party... and not to go to work. And the next day the same, and the next, (râde) HAMAD: I've work there for an year. Hey, but do you want to make money? 20 pounds per hour. You know English. CORNEL: What

should I do? HAMAD: Just tell me first if you want or not. *Râd.* **SCENA I (partea II-a)** HAMAD: Eu te știu. Tu cu mama ta ați furat portmoneul meu. Pauză. Cum te cheamă? Pauză.

NICU: Confunz' șeva. HAMAD: Cum te cheamă? Tu și mama ta. Pauză. Dacă nu îmi întorci banii până mâine chem poliția. NICU: Tu cunfunz' șeva! Zî tu cum mă cheamî. Dacă... HAMAD: Nicu. Te cheamă

SCENA III

PETRU: Îi ora zăși? DORINA (pronunță cuvintele cu accent italian): Acuma te-ai trezit? PETRU: Apu și orî îi, cî ceasu ista mă amăjești. Dorina se uită ce scrie pe ecranul telefonului lui Petru. DORINA: Apu îi 19.38, iaca scrii aiși. PETRU: Tî takaya klasnaia. DORINA: Îi drept cî în blocu ista era înainte în podval bazin? PETRU: Dapu tu cîț ani ai? Tu n-ai di undi ști și era. DORINA: Ni-o zîs un prieten. PETRU: Da. Era basein și era ghini. Ni

Nicu. Îl știi pe Marius? (Către Cristi) He stoled my wallet with 400 pounds. (Către Ion) Îl sun pe Marius. NICU: Las că-l sun eu. Hamad sună. Nicu sună și se îndepărtează de terenul de basket.

SCENA II

Ațiunea are loc în cantina „Gălbenuș”, din Chișinău. CORNEL: Da! Bagă dulce în tine acuma, că... DORINA: Eu chiar m-am enervat. Cum blea poț' sî vorbești 3 ori niaciom, cînd tăt' îi așa di evident. Niș' pân' amu nu știu care-i bugetu pentru event. CORNEL: Da nu că el ar cam trebui să-și de-a seama că o să rămână fără echipă din septembrie. Deci omul ăsta face ceva și e unica organizație de genu, da' el oricum tre să-și rezolve frustrările. Că atunci când lucrăm așa ne punem sufletul pe tavă și

suntem foarte sensibili. Nu că și eu am avut asta. Și mi-a luat ceva timp să înțeleg. Tre să renunțăm un pic la egou și să facem lucruri pentru comunitate.

DORINA: Az' la ambasadă m-am văzut cu mama. Și mie-mi era așa dor, n-am mai văzut-o... Tu știi cî e' stă la țară. Și am îmbrățișat-o strîns, strîns. Și ea m-o pișcat de talie și mi-o zis să n-o cuprind așa. Și după acolo era o fimeî, s-o așăzat pi scări, și eu m-am dus să văd ce-i cu ea. Ea o zis că o leșinat de vreo 3 ori până a veni la ambasadă și mama o început să îmi zică că tipa simulează și că „Tu parc acrită vrei sî ti fași...” și că „Ai sî vez' niș' mulțumesc n-a sî-ț' spunî. Sî vez' cum a sî meargî prin ogradă”. CORNEL: Iati! DORINA: Asta-i tatoo? CORNEL: Mhm. Am făcut ieri tatoo party.

dușem. Eu am avut tri jînî. Și am copchii sănătoș. Adică cum, numa una îi cantujîți. Am un băiet și feti. Da pi asta apu fimeia sî cu bărbatu-so s-o îmbatat într-o sarfi și o bătut-o pînî o cantujît-o. E vini la mini pi jios. Da' eu îi dau bani, da e zîși „Nu-ni trebu”. Cînd vini la mini fași așa un bardac, ș-apu sî-nerveazi și sî duși. Și ei așa cantujîți, da-i diștiaptî. Își închidi buzbaru' ca eu sî nu-i pun bani. (arată cum și-ar închide un buzunar pe fermuar în direcția opusă celei orginare de închidere) Da' dacă nu l-o închis apu eu îi pun, da e-i aruncî și zîși „nu-ni trebu”

Ciocana crede doar în Dumnezeu!

Personaje:

4 flori

(Lilia,Viorica,Roza,Margareta)

Lilia: Numai eu câte cumpăr,o grămada de bani.Mai cer de la copiii,dar mi-i rușine ,vă spun cinstit.

Margareta: Îi mizerie...

Lilia: Îi mizerie și hoție...

Margareta: Răscoală lumea prin "musorcă" ,ți-i jele când asta ia...ap și asta îiiii asta ia... Roza: Îl vezi câte unul....Tare suntem descurajați...Da' să spun....Vă spun ca nu face să ne jăluim,că nu avem pentru ce...și-o să scrieți ,și-o să

rămână scris,noi așa între noi grăim,ca de la o bunică și o fiică.

Lilia: Iaca eu cu Plahotniuc ,de-ar face lumea să-l împuște...

Roza: Eeee.....stai ,stai,babă...

Ahahaha

(Margareta râde în hohote)

Lilia: Eu așa aș și...

Roza: Numai asta să nu mai scriți că babele îs tare descurajate...

Lilia: Da' nu mai zicem,da' chiar îi drept. Plahotniuc și cu Șor.

Lilia: Deam avem 10 ani de când trăim pe Maria Dragan

Roza: Noi nu chiar ,eu mai puțin deatâta...Venim la copchii...că murim de foame prin sate,așa și scriți

„Vin babele la copchii”... Acolo e și mai criză.Îi greu...îi greu,dar nu avem cui ne jălui.

Numai unul Dumnezeu ne aude.

Lilia: Ei amu...Mai este ce mai este.

Lilia: Dapoī cum...

Roza: Duceți-vă și vedeți.

Numai o verișoară mi-a mai rămas în sat în a patra parte să împarți satul,iaca eu îs aici în deal și mai este în vale un

„vădaci”,i-o murit femeia și mai era baba Nica și o murit și gata...Restul caselor sunt închise și se vând”

Cui se vând?Cine o să le cumpere?Care s-au dus peste hotare,și-au luat și familia și au rămas case părăsite.Ce să scriți?Ce ei nu știu? O să umbrați,o să scriți,o să fie și așa o să rămână.

Viorica: Cum ne simțim noi pe Ciocana?Da ` cum ne simțim noi Ivanovna?

Roza: Scrie că tare bine ne simțim...

Viorica: Scrie că-s cei mai mari hoți de pe glob,la noi!

Roza: Dap de asta și noi...

Numai ce doamna Lilia o spus pe Plahotniuc să-l împuște.

Lilia: Ih...la uite și...Aahahah

Viorica :Stai oleacă ,Doamnă, că el e cu „bronicostum”.

Roza : Tot,tot îi bronat la dansu și ciumadanu' îi bronat...și tot îi bronat.

Lilia: Iaca eu vă zic,să-mi dea zic badaprosti și îl împușc pe Dodon și pe Plahotniuc.Dar

Dodon ce ne face nouă? Iată de când a venit la putere,ce ne face nouă?

Viorica: Ih...cum ce-o făcut?Cum ce-o făcut?Atâtea ori se plimbă la Moscova,îi pupă picioarele lui Putin...

Roza: Iaca chiar de asta scrieți,că fac concerte,dar cine se duce la concerte?

Viorica: Oamenii mor de foame...Dar ei...

Lilia: Își bat joc de noi...Chiar nu știu.

Viorica: Bătrâni nu au ce mânca,nu au de foc,nu au medicamente,dar ei fac concerte...

Margareta: la dimineața să vă

Roza: Cum spune rusu :На наш век хватит. Iată voi,molodij și copiii voștri...

Lilia: O să ne plătească datoriile miliardului...

Roza: Dap așa și este,deam o plătim,ce așa te miri?Vezi cum narodul nostru îi tihii?Ia să fost peste graniță...Îi ridica pe toți cu gadjili în sus...

Lilia: Iată m-am uitat la ProTV la ora 13:00,acolo ce se face...Doamne ferește!Bătăi...Chiar de ce așa îi bate pe dânșii?Poate și ei îs răi,tineretul,da nici chiar așa,să nu-l lese om normal.Of....dă Doamne ,băiței,pace...

Roza: Acum să vă spun așa,bătrâni nu au încredere în nimeni,numai în unul Dumnezeu,atâta unicul sprijin în care avem nădejde , mai mult nimeni.

Viorica: Ei da e bine și aici,e bine...rutiera merge până în capătul acesta,suntem mulțumiți.

Roza: Ei am uitat deja tot,tot binele s-a uitat ...și răul...și bunul...Brazdă mai departe nu-!

încoace...Da amuia ce,o pâine îi 7 lei,ce ai din 7 lei că ea îi iaca așa vată...Da cumpărăm... Amu deam iese să nu mănânci pâine și sa mai...Iaca ce...Tare e sărăcie,tare ni-i greu.Un pachet de lapte e 10 lei,da un pachet de lapte,că noi suntem 6 în casă,ce faci cu dansul?Iată în sat, care au vaci e altceva,am trăit și noi în sat și știm.Am fost la casă pe pământ,dar soțul a fost bețiv și eu cu 3 copii...O fost greu...O dat Dumnezeu lângă noi niște oameni și iată mulțumim lor și Domnului. Pentru mine,ca pentru mine,dar pentru mine să am de unde.

Roza: Cum spune rusu :На наш век хватит. Iată voi,molodij și copiii voștri...

Lilia: O să ne plătească datoriile miliardului...

Roza: Dap așa și este,deam o plătim,ce așa te miri?Vezi cum narodul nostru îi tihii?Ia să fost peste graniță...Îi ridica pe toți cu gadjili în sus...

Lilia: Iată m-am uitat la ProTV la ora 13:00,acolo ce se face...Doamne ferește!Bătăi...Chiar de ce așa îi bate pe dânșii?Poate și ei îs răi,tineretul,da nici chiar așa,să nu-l lese om normal.Of....dă Doamne ,băiței,pace...

Roza: Acum să vă spun așa,bătrâni nu au încredere în nimeni,numai în unul Dumnezeu,atâta unicul sprijin în care avem nădejde , mai mult nimeni.

Viorica: Ei da e bine și aici,e bine...rutiera merge până în capătul acesta,suntem mulțumiți.

Roza: Ei am uitat deja tot,tot binele s-a uitat ...și răul...și bunul...Brazdă mai departe nu-!

A 5-a frază din Drăgan

„Tipa Maria Drăgan raion apasnâi,vse dela”

„Dap copii acum spun:„Înainte o fost mai bine.”Noi la 16 ani nu știm cum a fost înainte,dar ei la 10 parcă știu”

„Eu nu învăț.Amu îi vară.Cine învață vara?”

„Pentru copii merge și „Guguță”,dar acum să te duci,nu-i intresant. Eu în clasa întâia am venit,m-am uitat,am stuchit și m-am dus acasă”

„Pronto!Amigo!Pedro!Eu îs Pedro”

„Șorții tăi sunt mai mititei ca chiloții mei”

„Всё нормально?”

„Noi numai de Vanea-oaia am auzit.El nu-i băiat rău la personalitate,adică nu îi rău că bate femeile ori copiii,nu fură bani. Rău că nu ține cu-vântul,nu-i pașan de treabă”

„Eu nici nu știu a citi normal și voi încă vreți de la mine română?”

„Pui plitca îți pune nota 10,dacă nu, ai 2”

„Numai anul trecut am inceput să mă gân-desc la viață”

„Ori eu nu înțeleg ceva,ori el ni-o spus ceva ,dar eu am înțeles altceva”

„,Mama-educatoare,iar tata-sudor”

„Nu mi-i comod în marșrutcă,,e călduț acolo un pic ,când e vară. În troleibuz tot nu-mi place,,e tot aceeași temă”

„Și iată așa furau plitcă di centru”

„-N-ai buzunare care se închid? – Am dar aista îi cu borți”

„Nu vă temeți domnișoară că noi bem”

”Noi suntem de-aștea domașnii,că afară e cald”

„Când eram mititel,fur-am poamă,mă prindeu și mă...”

„O zis că:Numele spune-l.Și eu i l-am spus”

„Noi eram pizdiuși,noi nu înțelegeam nimic în viață”

”Da și ștraf,că noi nu le-am furat,noi numai am vrut să le rupem”

”Un 300 kg paliubomu are”

„Jmuric”

„Odata am băut 6 litri și nu mi-a fost nic’ ”

1.Ce e pedeapsa?

Noi avem oi, eu eram mica șâ tata m-o pus să dau apă la oi. Avem nishte căldări așa miși di 8 litri, din zinc, voi na-ți mai apucat. Oile când nu vor să bei, ele niș nu să aprochie di apă, da când vor, apu vin așa tăti diodată. Da eu eram copchil șâ m-am luat eu așa cu jioaca șâ am uitat să dau apă la oi. Da tata pi noi nu ni-o bătut nișio-dată, da el așa moral ni pedepsa. Șâ iaca sara vini tata acasa șâ dă apă la oi. Mă strigă pi mini șâ mă intrebă:

Galea tu ai dat azi apă la oi?

Eu zâc: Da tată am dat.

Diși spui mișniuni?

Șapu îni spuni: Iaca tu, ai mâini șâ chișioari, când ții săti ti duși să bei?

Da tata.

Da oaia așteaptă pâna ai sa-i duși tu apă.

Șâ atunșia ni-am dat sama șâ am buhnit intr-un plâns că intradevăr îi așa.

Da duminica la noi era chino, chinoteatru deaista pi un păreti, șâ costa șinși capiși, șâ noi cu surorile ne punem într-un rând așa cu mina intinsă șâ așteptam tata să ni dăi câte șinși capiși. Șâ eu mă uit că sora mea mai mică prinești șinși capiși, sora mai mare tot prinești,

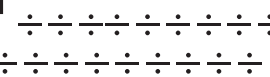
da peste mine sare iaca așa.Șâ eu întreb di și nia nu ni-o dat, da el spune:

Pintru că ai uitat să dai apă la oi.

Vitalie Lașcu

Mama îi spune: Da dă-i măi câ-ii copchil Da el categoric nu. Dap și creدی, di-atunșia oili și vaca și calu atâta apă o avut....

Что общего между женой, авто, Чеканами и дискриминацией?

Как выбрать машину - ответ на этот вопрос более-менее знает каждый автолюбитель: перед тем, как сделать свой выбор, мы спрашиваем совета у специалистов, знакомых, друзей, сравниваем и читаем о характеристиках авто и т.д. Но как выбрать правильно жену, кто даст совет? С нами делится опытом один из коренных жителей района Чеканы в Кишиневе, который долго работал в Румынии, но сейчас переехал в Кишинев, Алексей, который пожелал не раскрывать свое настоящее имя. Предлагаем вашему вниманию интервью, посвященное простому ответу на этот сложный вопрос.

...
- Я не понимаю людей, у которых нет денег и квартиры, но есть машина.
- Ну, машина нужна для того чтобы снимать девушек, наверное?
- Ты молдаванка?
- Да, я отсюда.
- Я понял, когда ты сказала о машине. Просто молдаванки всегда такие - смотрят только на деньги.
- Почему, а как же интеллект?
- Ты можешь быть тупым, но если есть машина или деньги, то всё ок.
- Ну, конечно, хочется, чтобы парень был обеспечен.
- Я понимаю, но они не

смотрят на это, как на деньги для жизни, знаешь, они смотрят, чтобы были деньги на погулять. Деньги для будущей жизни - одно, для погулять - другое. Когда впервые я был с моей будущей женой в "Andy's Pizza", я попросил, чтобы принесли две пиццы. Она говорит: "Нет, хватит одной, если не хватит, то потом закажем еще".
- Тут ты понял, что она твоя?
- Да. (Смеется)
- Прекрасный выбор.
- А когда я пошёл с молдаванкой в кафе, то заказал пиво и картошку - так она быстрее меня выпила это пиво с трубочки! Я o@уел! (Смеется) Я даже не знал меню, а она легко заказала тарелку с мясом. Целых 400 лей! Я даже не кушал - на@уй она это заказала. (Сбрасывает входящий звонок)
- Это была первая и последняя ваша встреча?
- Нет, три раза вышли, она трахаться не хотела. (Смеется) А на четвёртый раз я ее приглашаю и говорю такой, заказывай всё, что хочешь. Заказали на 4000 лей. Потом сказал, что иду покурить, вышел и пошел домой. Она мне ещё звонила, где я, что у нее денег нет, но мне было все равно.
- Ты тупо ее кинул?
- Ага.
- Потому что не давала?
- Нет, не поэтому. Потому что сидел рядом с ней, она смотрела в телефон и говорила с другим парнем и он ее спрашивал, что она думает об оральном сексе. Я o@уел: сидишь со

мною и говоришь с другим парнем об оральном сексе!
- Ты читал ее сообщение?
- Нет, я просто при ней смотрел в телефон, когда она переписывалась с ним.
- Ты запомнил как ее зовут?
- Мы работали два года вместе. Ей было 21 год и у неё был ребёнок 7 лет. О ребенке она рассказала уже потом.
- Если сравнивать между молдаванками, румынками и украинками, то тебе кто больше нравится?
- А я румынок ...
- Не пробовал?
- Да. (Смеется) Нет, ну может есть и молдаванки нормальные...
- Но не попадались?
- Да. Смеётся.
Алексей свой выбор сделал и это его право, его опыт и его жизнь. Его нельзя однозначно осуждать, но нельзя и одобрять его разделение женщин по национальности. Если копнуть его слова немного глубже, то перед нами встанут аналогичные предубеждения не только Алексея, но и тех других людей, к которым мы подходили на улице и которые соглашались с мнением нашего героя. Это не были все 152 тысячи жителей Чекан, 820 тысяч жителей Кишенева или все жители городов Украины, Италии, Польши, Румынии и других стран, но отрицать наличие поддержки у людей взглядов Алексея

будет глупо. Дискриминация – бич современного общества независимо от страны, она может быть открытой или скрытой, однако нельзя не признать, что в нашем обществе сегодня такое явление есть и, вероятно, оно никогда от него не уйдёт. Однако самое важное, что мы можем сделать в такой ситуации - уменьшить влияние деструктивных заблуждений и предубеждений на нас. Мы однозначно не имеем праваразделять всех женщин по национальному признаку, приписывая заранее характеристики, вешая шаблоны и ярлыки на них. Все люди абсолютно разные и невероятное количество факторов может на них влиять: люди, книги, фильмы, города и т.д., а не только место рождения или национальность. Женщина - не авто, ее нельзя разделять по торговой марке или стране производства. Мануэль Вальс, известный французский политик, однажды сказал: „К социальному неблагополучию добавляется и ежедневная дискриминация, потому что у кого-то “не та” фамилия, “не тот” цвет кожи, или, если это – женщина. Мы ни в коем случае не оправдываемся, но нужно смотреть правде в глаза.“

- Да. Смеётся. Алексей свой выбор сделал и это его право, его опыт и его жизнь. Его нельзя однозначно осуждать, но нельзя и одобрять его разделение женщин по национальности. Если копнуть его слова немного глубже, то перед нами встанут аналогичные предубеждения не только Алексея, но и тех других людей, к которым мы подходили на улице и которые соглашались с мнением нашего героя. Это не были все 152 тысячи жителей Чекан, 820 тысяч жителей Кишенева или все жители городов Украины, Италии, Польши, Румынии и других стран, но отрицать наличие поддержки у людей взглядов Алексея будет глупо. Дискриминация – бич современного общества независимо от страны, она может быть открытой или скрытой, однако нельзя не признать, что в нашем обществе сегодня такое явление есть и, вероятно, оно никогда от него не уйдёт. Однако самое важное, что мы можем сделать в такой ситуации - уменьшить влияние деструктивных заблуждений и предубеждений на нас. Мы однозначно не имеем праваразделять всех женщин по национальному признаку,

приписывая заранее характеристики, вешая шаблоны и ярлыки на них. Все люди абсолютно разные и невероятное количество факторов может на них влиять: люди, книги, фильмы, города и т.д., а не только место рождения или национальность. Женщина - не авто, ее нельзя разделять по торговой марке или стране производства. Мануэль Вальс, известный французский политик, однажды сказал: „К социальному неблагополучию добавляется и ежедневная дискриминация, потому что у кого-то “не та” фамилия, “не тот” цвет кожи, или, если это – женщина. Мы ни в коем случае не оправдываемся, но нужно смотреть правде в глаза.“

Chişinăul văzut prin Piețele sale.

Vin deja de câțiva ani în Chişinău și de fiecare dată îl înțeleg diferit și cu alte stări. Vin la prieteni și colegi la țară, la oraș, vin să ajut, vin să înțeleg câte ceva din realitățile de aici sau ca cei cu care interacționez să înțeleagă prin dialogul împreună ce se întâmplă azi în Moldova și în România. Discuțiile din piață mă fac să creez legături-de-moment cu oameni

foarte prezenți și activi în viața comunităților din care fac parte. Câteva povești din piață fac uneori mai mult sens decât multe altele cotidiene. Majoritatea Femeilor cu care am vorbit în piețe au copiii plecați în România. Azi o doamnă de la care am cumpărat semințe de dovleac m-a întrebat de ce se bat pe străzi acum oamenii din țara mea. I-am răspuns că poate li (ni) s-a umplut paharul, în același timp și dânsa mi-a răspuns că și aici e umplut demult (paharul) dar că oamenii nu fac nimic. Am continuat să îi laud produsele (multe semințe în sac cu câte un păhărel de lemn cu care se cântărea conținutul) apoi am continuat să vorbim legat de modurile de rezistentă ca și producători mici. Experiența piețelor în Chişinău a fost și este una unică. Piața din Ciocana și Piața Centrală sunt povești diferite. La Ciocana cotloanele pieței îți pot da impresia de labirint prin care te pierzi până ajungi la tarabele care te interesează. Că ajungi în zonă de second hand sau de textile sau de jucării și rechizite trebuie să îți pregătești portofelul pentru multe tentații dar ne fac să simțim că piața asta era mai bogată acum 10 ani. Piață Centrală încă supraviețuiește dintr-o inerție formidabilă care ține toate relațiile dintre

oameni și bunătăți împreună și creează acea stare care te poate ține multe ore prins(ă) în plasa de păianjen a tentațiilor și discuțiilor intermidabile cu unii din vânzătorii de aici despre cât de bogate sunt încă piețele aici, de legătură oamenilor cu pământul și de faptul că în România lucrurile astea sunt pe cale de dispariție. La sfârșitul discuției mi-am luat rămas bun de la doamna care mi-a vândut semințe de dovleac și ne-am strâns mâinile așa de tare încât prin ele am simțit tot efortul multor generații, am simțit toată poftă muscatului dintr-o roșie de grădină.

Pentru mine piețele sunt esența, sunt acea plăcere-de-a-trăi. Uneori sunt tot. Sunt motivația de a iubi în continuare orașele și resursele lor fantastice și legătura lor cu satele din jur și de a ne încuraja să nu ne lăsăm bătăuți în încercările noastre pentru o viață urbană (dar și rurală) mai bună și mai responsabilă pentru toți. Piețele sunt ... tot!

LALA PANAIT

După o serie de activități din lunile anterioare care au demarat cu o cercetare pe marginea accesului la cultură în cartierele rezidențiale din Chișinău și Bender, urmată de un schimb de rezidențe artistice cu participarea artiștilor de pe ambele maluri ale Nistrului – rezultatele cărora s-au regăsit în cadrul celei de-a 3-a ediții a Zilelor Spațiului Public, după un program internațional de rezidențe artistice cu denumirea de PAILDCSCMD, care s-a finalizat pe 14 iulie 2018 cu un tur al cartierului Maria Drăgan din Ciocana, în cartierul dat, între 9 și 19 august am desfășurat cea de-a 3-a ediție a Școlii Internaționale de Vară „Istorie din Cartierul Meu”. Rezultatele finale ale acestei școli sunt prezentate în evenimentul din 18 august 2018, pe terenul de baschet, în fața unui cămin cu 133 apartamente, în care locuiesc aproximativ 400 persoane. Mai mulți locuitori din alte blocuri din cartier sunt așteptați să vină pentru a lua parte la programul serii.

La școala de vară au participat tineri din cinci țări (Polonia, Italia, Ucraina, România, Moldova), fiind ghidați de artiști, fotografi, dramaturgi, curatori și organizatori comunitari, care au explorat cartierul Maria Drăgan, au vorbit cu locuitorii, au fotografiat, au conceput elemente de design grafic și au realizat interviuri. Participanții au avut ocazia să învețe cum poți colecta și spune poveștile oamenilor, cum poți interacționa și cunoaște o comunitate locală.

La evenimentul comunitar pe care-l propunem chișinăuienilor și care pune în evidență de asemenea talentele locale din cartier, este prezentat, pe lângă alte activități, ziarul de cartier la care au lucrat participanții. Publicația de față reprezintă o recompensă simbolică oferită comunității din cartierul Maria Drăgan, care s-a oferit să contribuie la lucrările școlii și care a susținut de la bun început inițiativa noastră.

PARTICIPANȚI

Maria Bianca ALBERT [RO], Tiberiu ANINOIU [RO], Damiano BACCI [IT], Ana BANTIUC [MD], Irene DI BARI [IT], Daria BAS [UA], Cristian BEGHU [RO/MD], Zinaida BELIBOV [MD], Gabriela BIELAWA [PL], Elizabeth BOGACHEK [UA], Veronica BUTUCEL [MD], Inna CEBOTARI [MD], Sava CEBOTARI [MD], Cătălina CIBURCIU [MD], Valentina CIOCAN [RO], Marco COPPOLI [IT], Gabriela DZIUBA [PL], Edoardo FUCILE [IT], Ion GHEORGHITĂ [MD], Klaudia KACZMARSKA [PL], Mariia KIRUSENKO [UA], Vitalie LAȘCU [RO/MD], Sławomir LUTYNSKI [PL], Sofia LYSIUCHENKO [UA], Giulia MADOLINI [IT], Giulio MARCONI [IT], Dana MAXIM [MD], Ramin MAZUR [MD], Elodie MOURIER [FR], Vladislav NISTREANU [MD], Alexandra NOVAC [MD], Alexandra ORLOVA [MD], Laura PANAIT [RO], Zuzanna PASTUSZKA [PL], Ana POPA [MD], Andrei PRIPASU [RO], Oleksandr SKLIAROV [UA], Agata SMYLA [PL], Mihaela STEPANCHEVICI [MD], Andrei TIMOFTE [RO], Vladimir US [MD], Iurii USMANOV [UA], Viktor VEJVODA [CZ]

Școala Internațională de Vară „Istorie din Cartierul Meu” este organizată de Asociația Oberliht [MD] în parteneriat cu Centro di Palmetta (l'Associazione Demetra) [IT], Tarnobrzski Dom Kultury [PL], Centrul pentru Dialog și Reconciliere „Iskra” [UA] și Asociația Synergy [RO] și realizată în cadrul programului Fațade Publice aflat la a 2-a ediție (martie – octombrie 2018) – un program de conferințe, intervenții artistice, proiecții de film, o școală de vară, un grup de lectură, expoziții, ateliere și concerte ce se desfășoară în cartierul Maria Dragan din sectorul Ciocana din Chișinău. Acest eveniment este susținut de Ministerul Educației, Culturii și Cercetării al Republicii Moldova și de Comisia Europeană prin intermediul programului Erasmus+. Adicional evenimentul beneficiază de sprijinul UE oferit prin Programul „Susținerea măsurilor de promovare a încrederii”, implementat de PNUD: Poduri de încredere peste Nistru.